

РЕШЕНИЕ

№ 4630

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1705** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.
Образувано е по жалбата на М. С. Х. чрез адвокат А. С. Ч. срещу Решение № ПИ-33/11.02.2022г. на Директор на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалба с вх. №94-М-107/28.01.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от М. С. Х. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0001776/24.01.2022г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0001779/24.01.2022г., издадени от Г. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като издадено при неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. В жалбата се излагат твърдения, че М. С. Х. не дължи процесното вземане в размер на 332 360,81 лв. – главница и 158 662,08 лв. – лихви, тъй като в качеството си на физическо лице не е била данъчно и осигурено лице в Република Гърция, както и че не е упълномощавала трето лице за откриване на данъчен номер на нейно име и подаване на декларации от нейно име. Твърди се също така, че в качеството ѝ на физическо лице никога не са ѝ били връчвани индивидуални административни актове, издадени от органите по приходите на Р. Гърция, по силата на които тя да е станала данъчно задължено лице съгласно приложимото законодателство на гръцката държава. В Република Гърция М. Х. е упълномощавала единствено данъчен представител по отношение на юридическото

лице [фирма] с ЕИК[ЕИК], на което тя е била управител и едноличен собственик на капитала и което към 05.08.2018 г. е заличен търговец, съгласно българското законодателство. В тази връзка сочи, че индивидуален административен акт за възникнали данъчни задължения е бил издаден от гръцката администрация на [фирма], но по отношение на него е налице висящ съдебен процес в Гърция, с оглед на което актът не е влязъл в сила. Същевременно с жалбата се прави възражение за настъпила абсолютна погасителна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК на процесните публични вземания, тъй като същите са възникнали в периода от 2008г. до 2014г. Соци, че дори и да са установени с акт през 2016г., то този акт никога не е бил връчван на М. Х. в качеството ѝ на задължено физическо лице, с оглед на което е налице хипотезата по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Излага твърдения, че от страна на публичния изпълнител не са упражнени правата му по чл. 269к, ал. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 3 и чл. 5 от ДОПК, като е следвало да поиска от гръцката запитваща държава документи, доказващи основателността на вземането, доказателства за връчването им на М. Х., както и доказателства, че не е настъпила погасителна давност. С оглед на това жалбоподателят счита, че неправилно е образувано изпълнително дело №221122410/2022г. по описа на ТД на НАП С., както и че връчените му три броя Единни инструменти за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания не представляват индивидуални административни актове. Счита, че неправилно публичния изпълнител е наложил обезпечителна мярка – запор на банкови сметки, находящи се в [фирма], без да конкретизира върху кои точно сметки следва да се счита за наложен запорът и без да установи, дали запорираните парични средства не са в режим на съпругеска имуществена общност, съгласно чл. 21 от Семейния кодекс. Същото твърдение се излага и по отношение на лекия автомобил, върху който е наложен запор, както и че не е установена балансовата му стойност. Моли да бъде отменен обжалвания административен акт.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП С. чрез процесуален представител, оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното: В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №221122410/2021г. срещу М. С. Х. за събирането на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 490_468,92 лв., в това число главница в размер на 332_360,81 лв. и лихви в размер на 158_108,11 лв. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК (СДИ) с изх. №С220022-048-0000985/18.01.2022г., в което публичните задължения на задълженото лице са конкретизирани по размер, вид задължение, документ и е посочена държавата-членка на Европейския съюз, по искане на която са изпратени за събиране от публичен изпълнител в запитаната държава Република България. СДИ е връчено на М. С. Х. на 24.01.2022 г. чрез упълномощеното от нея лице – адвокат А. С. Ч.

Изпълнително дело е образувано въз основа на искане за събиране по взаимна помощ с държавите членки на Европейския съюз от Република Гърция с вх. №12321-010893/27.10.2021г. по описа на Централно управление на НАП, като първоначалното искане за помощ е подадено от гръцката държава по електронен път

на 08.07.2021г. под референтен номер 1001603182021. Към искането на Република Гърция от 27.10.2021 г. са приложени три броя Единни инструменти за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания (ЕИПИМСВ), издадени на дата 25.10.2021г., с референтни номера: EL_1001603422021_20211025_UPE_1, EL_1001603422021_20211025_UPE_2 и EL_1001603422021_20211025_UPE_3, попадащи в обхвата на процедура за взаимна помощ между държавите членки на Европейския съюз, осъществявано по реда на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 г., която се прилага във всички държави членки на ЕС, имплементирана в глава Двадесет и седем „а“ от ДОПК.

Съгласно цитираните три броя ЕИПИМСВ е отправено искане за събиране на установени и изискуеми вземания с държава на запитващия орган – Гърция и държава на запитан орган България. Искането е за събиране на публични вземания от българската гражданка М. Х. с ЕГН [ЕГН], с данъчен номер в Гърция[ЕИК], с постоянен адрес: България, [населено място], [улица], в качеството ѝ на законен представител и съдлъжник на юридическото лице [фирма] с ЕИК[ЕИК] и с данъчен номер в Гърция[ЕИК]. Първоначалните инструменти за предприемане на изпълнителни мерки за събиране с №АТВ4139/06.07.2016г., №АТВ4224/11.07.2016 г. и №АТВ1482/27.02.2018г., са издадени от служба – LOCAL TAX O. OF KOMOTINI – Гърция (Местна данъчна служба Комотини – Гърция), с адрес – пощенски код и град – 69100 Komotini, улица и номер – Dimokratias 1, телефон за връзка: +30251353141 и официален електронен адрес за кореспонденция: [електронна поща]. Във всяко едно от цитираните ЕИПИМСВ изрично е посочено от гръцките власти, че първоначалните инструменти за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на процесните вземания са били връчени в съответствие с изискванията на гръцкото законодателство.

В частност – ЕИПИМСВ от 25.10.2021г. с референтен номер: EL_1001603422021_20211025_UPE_1 касае събирането на установено и изискуемо вземане за данък върху недвижимото имущество за периоди от 2008г. до 2014г., с дата на установяване 06.07.2016г., с акт №АТВ4139/06.07.2016г., подлежащ на изпълнение от дата 10.08.2016г. Размерът на установеното публично вземане е, както следва:

- за период 01.01.2008 г. – 31.12.2008 г. – в размер на 13_342,64 лв. – главница и лихви – 6_038,88 лв. (общо 9 909,77 Е.);
- за период 01.01.2009 г. – 31.12.2009 г. – в размер на 64_198,47 лв. – главница и лихви – 29_056,23 лв. (общо 47 681,10 Е.);
- за период 01.01.2010 г. – 31.12.2010 г. – в размер на 64_198,86 лв. – главница и лихви – 29_056,23 лв. (общо 47 681,30 Е.);
- за период 01.01.2011 г. – 31.12.2011 г. – в размер на 58_666,16 лв. – главница и лихви – 26_552,31 лв. (общо 43 572,18 Е.);
- за период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г. – в размер на 51_332,89 лв. – главница и лихви – 23_233,26 лв. (общо 38 125,65 Е.);
- за период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. – в размер на 43_332,96 лв. – главница и лихви – 19_612,49 лв. (общо 32 183,99 Е.);
- за период 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г. – в размер на 35_333,03 лв. – главница и лихви 15_991,74 лв. (общо 26 242,34 Е.).

ЕИПИМСВ от 25.10.2021г. с референтен номер: EL_1001603422021_20211025_UPE_2 касае събирането на установено и изискуемо публично вземане, представляващо глоби по Кодекса за счетоводните книги и записи

за период 01.01.2012г. – 31.12.2012г., с дата на установяване 11.07.2016 г., с акт №АТВ4224/11.07.2016 г., подлежащ на изпълнение от дата 10.08.2016г. Размерът на установеното публично вземане е 1_760,22 лв. – главница и лихви – 838,92 лв. (общо 1 328,94 Е.).

ЕИПИМСВ от 25.10.2021г. с референтен номер: EL_1001603422021_20211025_UIPE_3 касае събирането на установени и изискуеми вземания, представляващи глоби във връзка с данък върху доходите за период 01.01.2016г. – 31.12.2016г., с дата на установяване 27.04.2018 г., с акт №АТВ1482/27.02.2018 г., подлежащ на изпълнение от дата 13.04.2018 г. Размерът на установеното публично вземане е 195,58 лв. – главница и лихви – 64,66 лв. (общо 133,06 Е.). ЕИПИМСВ е връчен на М. С. Х. на 24.01.2022г. чрез упълномощеното от нея лице – адвокат А. Ч..

ЕИПИМСВ с референтни номера: EL_1001603422021_20211025_UIPE_1 и EL_1001603422021_20211025_UIPE_2 са връчени на М. С. Х. на 25.01.2022г., а ЕИПИМСВ с референтен номер: EL_1001603422021_20211025_UIPE_3 – на 24.01.2022 г. Връчването е извършено чрез упълномощеното от нея лице – адвокат А. Ч..

С оспореното Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0001776/24.01.2022г. публичен изпълнител при ТД на НАП С., като е приел, че ще се затрудни събирането на установените и изискуеми публични задължения в общ размер на 491_022,89 лв. по изпълнително дело №221122410/2022г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложил обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, с титуляр М. С. Х., находящи се в [фирма]. До търговската банка е изпратено Запорно съобщение на основание чл. 202, ал. 1 от ДОПК с изх. №С220022-003-0001400/24.01.2022г. Получен е отговор в ТД на НАП С., съгласно който запорът върху банковата сметка на М. С. Х. в [фирма] е наложен, но авоарите по нея са в минимален размер.

С обжалваното ПНОМ с изх. №С220022-022-0001779/24.01.2022г. по изпълнително дело №221122410/2022г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 201, ал. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК е наложен и запор върху лек автомобил марка V., модел ХЦ 90 с рег. [рег.номер на МПС] и година на производство 2011г. с балансова стойност 0,00 лв. Изпратено е Запорно съобщение на основание чл. 201, ал. 3 от ДОПК с изх. №С220022-122-0000512/24.01.2022 г., като в ТД на НАП С. е получено потвърждение от страна на СДВР, съгласно което на превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] със собственик М. С. Х. е наложен запор от данъчната администрация.

ПНОМ с изх. №С220022-022-0001776/24.01.2022 г. и ПНОМ с изх. №С220022-022-0001779/24.01.2022 г. са връчени на задълженото лице на 24.01.2022 г. чрез пълномощника адвокат А. Ч.. Именно тези актове са предмет на оспорване в настоящото административно производство.

С обжалваното Решение № ПИ-33/ 11.02.2022г. на Директор на ТД на НАП е оставена без уважение жалба с вх. №94-М-107/28.01.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от М. С. Х. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0001776/24.01.2022г. и Постановление за налагане на обезпечителни

мерки с изх. №С220022-022-0001779/24.01.2022г., издадени от Г. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на оспореното решение, подадена е пред компетентния съд и в предвидения за това срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановленията за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на тези административни актове (ПНОМ и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Обжалваните ПНОМ с изх. №С220022-022-0001776/24.01.2022 г. и ПНОМ с изх. №С220022-022-0001779/24.01.2022г. са издадени от компетентен орган – от публичен изпълнител в компетентната ТД на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 12, ал. 4, т. 1, чл. 167, ал. 1 и чл. 269а, ал. 3 от ДОПК. Същите са издадени в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържат посочените в ал. 1 задължителни реквизити, като са конкретизирани по аргумент на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК основанията за издаването им – изрично е посочено образуваното изпълнително дело, размерът на публичните вземания и правните основания по ДОПК за налагане на обезпечението. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Оспорените административни актове са постановени при съществени процесуални нарушения – при неизясняване на всички факти и обстоятелства по случая / чл.35 от АПК/ и при неспазване на материалния закон.

Съгласно чл.197, ал.3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

Съдът намира, че в случая е налице второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 ДОПК - изпълнителното основание - 3 броя ЕИПМСВ от 25.10.2021г. в по-голямата си част се отнасят за вземания с повече от петгодишна давност, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава членка до датата на първоначалното искане за помощ или когато е изтекъл 10-годишен давностен срок, считано от датата, на която вземането е станало изискуемо.

Процедурата за взаимопомощ между държавите членки на ЕС, предвижда събиране на публични вземания на една държава и предприемане на изпълнителни мерки срещу

лица, намиращи се на територията на друга държава, въз основа на единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки. И. на взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други, намира правната си уредба в Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година и Регламент за изпълнение (ЕС) №1189/2011 на Комисията от 18 ноември 2011г., който се прилага пряко във всички държави членки, считано от 1 януари 2012 г. В българското законодателство институтът е уреден в Глава двадесет и седма „а“ от ДОПК, където са имплементирани основните принципи, зададени от Директивата, а именно – че взаимната помощ е приложима при събиране на конкретен вид публични задължения – чл. 269а, ал. 1 от ДОПК; че се осъществява от определени компетентни органи – чл. 269б от ДОПК; че е предвиден специален ред за осъществяване на процедурата – чл. 269в ДОПК.

Съгласно чл. 269а, ал. 1, т. 1 и т. 4 от ДОПК взаимна помощ с държавите от ЕС се осъществява при събирането на публични вземания за данъци, включително акцизи, мита и такси, събирани от или за сметка на държавата и общините или за сметка на Европейския съюз, както и за имуществени санкции, глоби, такси и допълнителни такси, свързани с вземанията, за които може да бъде отправено искане за взаимна помощ по т. 1 – т. 3 от същата разпоредба, наложени от органите, компетентни да установяват и/или събират съответните публични вземания с влязъл в сила акт. Съгласно чл. 269а, ал. 1, т. 6 от ДОПК взаимна помощ с държавите от ЕС се осъществява и при събирането на вземания за лихви и разноски, свързани с публичните вземания, посочени в т. 1 – т. 5 от същата разпоредба.

Съгласно разпоредбата на чл. 269з ДОПК, местният запитващ орган може да отправи искане до друга държава членка за събиране на публични вземания по чл. 269а, ал. 1, за които е налице изпълнително основание, като той предоставя незабавно на запитания орган от другата държава членка всяка информация, получена във връзка с вземането и която е от значение за неговото събиране. Съгласно чл. 269к ДОПК, искането за събиране на публични вземания се придружава от единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки, в който се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и представлява единствено основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган. Задължителното съдържание на единния инструмент и неговото правно значение са уредени в чл. 269к от ДОПК, като той следва да съдържа данни, индивидуализиращи първоначалното изпълнително основание, описание на вземането, вида на вземането, периода, за който се отнася, всички дати от значение за изпълнителното производство, размера на вземането, включително главница, лихви и разноски; име, съответно наименование (фирма) и други данни, индивидуализиращи длъжника;

наименование, адрес и други данни за контакт на публичния вискател или на административното звено, което разполага с информация за вземането или за възможността за неговото оспорване. В единния инструмент се отразява основното съдържание на първоначалното изпълнително основание и той представлява единственото и достатъчно основание за предприемане на действия по принудително изпълнение и налагане на обезпечителни мерки от местния запитан орган.

Директива 2010/24/ЕС почива на принципа на взаимно доверие и изискванията, свързани с гладкото функциониране и ефикасността на системата за взаимна помощ, създадена с нея. Тоест запитаната държава не дължи преценка относно вземането и единният инструмент подлежи на изпълнение, без да е необходим акт за признаване, допълване или заместване. В същото време съгласно член 18 от Директива 2010/24, озаглавен „Ограничения на задълженията на запитания орган“, съответно – съгласно чл. 269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК, местният запитан орган не е длъжен да окаже взаимна помощ в изрично посочените хипотези, а именно: **в случай че поради положението на длъжника събирането на вземането създава сериозни икономически или социални затруднения в запитаната държава членка, доколкото действащите законови и подзаконовни разпоредби и административни практики в тази държава членка позволяват подобно изключение по отношение на национални вземания; в случай че първоначалното искане за помощ се отнася за вземания с повече от петгодишна давност, считано от датата на падежа на вземането в запитващата държава членка до датата на първоначалното искане за помощ или когато е изтекъл 10-годишен давностен срок, считано от датата, на която вземането е станало изискуемо, както и ако общата сума на вземанията, за които е отправено искане за помощ, е по-малка от 1500 Е.. Съгласно чл. 269т, ал.7 от ДОПК Местният запитан орган мотивира отказа за предоставяне на взаимна помощ.**

Въпреки направеното от жалбоподателя възражение за изтекла погасителна давност, административният орган не си е изяснил фактите и обстоятелствата от значение по случая и не е извършил преценка относно изтеклата погасителна давност на по-голямата част от вземанията. Така ЕИПМСВ от 25.10.2021г. с референтен номер: EL_1001603422021_20211025_UIPE_1 касае събирането на установено и изискуемо вземане за данък върху недвижимото имущество за периоди **от 2008г. до 2014г.**, с дата на установяване 06.07.2016г., с акт №АТВ4139/06.07.2016г., подлежащ на изпълнение от дата 10.08.2016г.; ЕИПМСВ от 25.10.2021г. с референтен номер:

EL_1001603422021_20211025_UIPE_2 касае събирането на установено и изискуемо публично вземане, представляващо глоби по Кодекса за счетоводните книги и записи за период **01.01.2012г. – 31.12.2012г.**, с дата на установяване 11.07.2016 г., с акт №АТВ4224/11.07.2016 г., подлежащ на изпълнение от дата 10.08.2016г. ; ЕИПМСВ от 25.10.2021г. с референтен номер: EL_1001603422021_20211025_UIPE_3 касае събирането на установени и изискуеми вземания, представляващи глоби във връзка с данък върху доходите за период **01.01.2016г. – 31.12.2016г.**, с дата на установяване 27.04.2018 г., с акт №АТВ1482/27.02.2018 г., подлежащ на изпълнение от дата 13.04.2018г.

Съдът счита, че е нарушена разпоредбата на чл. 269т, ал.2 и ал.5 от ДОПК. Същата не е в колизия с нормата на чл. 269у от ДОПК, предвиждаща, че по отношение на погасителната давност на вземанията се прилага законодателството на запитващата държава членка.

По изложените съображения, обжалваното решение като постановено в противоречие с обсъдените правни норми е материално незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

С оглед изхода на спора, следва да се уважи направеното искане от жалбоподателя за присъждане на сторените и доказани по делото съдебно – деловодни разноски 1010 лева - за заплатена държавна такса – 10 лева и за адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 1000 лева. Съдът не възприема възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид фактическата и правна сложност на делото. Наредба № 1/2004г. е определила минимални размери на адвокатските възнаграждения, но не и предел за определеното и заплатено такова, поради което съдът приема същото за реално заплатено и съответно дължимо.

Така мотивиран, Административен съд – София - град, III отделение - 55 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-33/ 11.02.2022г. на Директор на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалба с вх. №94-М-107/28.01.2022 г. по регистъра на ТД на НАП С., подадена от М. С. Х. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0001776/24.01.2022г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0001779/24.01.2022г., издадени от Г. Г. на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП [населено място] да заплати на М. С. Х., ЕГН [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], бул. С., [улица] сумата от 1010 лева, представляващи съдебни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: